

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΕΝΙΑΙΑ ΓΡΑΠΤΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ Β΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ 2022-23
Β΄ ΤΑΞΗΣ ΛΥΚΕΙΟΥ

24 ΜΑΪΟΥ 2023

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗΣ Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ
(Α΄ ΣΕΙΡΑ)

ΚΩΔΙΚΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ: Β074

ΟΔΗΓΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΗΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΕΝΝΕΑ (9) ΣΕΛΙΔΕΣ

Νίκος Καζαντζάκης, Αλέξης Ζορμπάς (απόσπασμα)

[...]

— Εγώ θέλω να μου πεις από πού ερχόμαστε και πού πάμε. Του λόγου σου τόσα χρόνια μαράζωσες απάνω στις Σολομωνικές· θα 'χεις στύψει δυο τρεις χιλιάδες οκάδες χαρτί· τι ζουμί έβγαλες;

Τόση αγωνία είχε η φωνή του Ζορμπά, που η πνοή μου κόπηκε· αχ, να μπορούσα να του 'δυνα μιαν απόκριση!

Ένωθα βαθιά πως το ανώτατο που μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος δεν είναι η Γνώση, μήτε η Αρετή, μήτε η Καλοσύνη, μήτε η Νίκη· μα κάτι άλλο πιο αψηλό, πιο ηρωικό κι απελπισμένο: Το Δέος, ο ιερός τρόμος. Τι 'ναι πέρα από τον ιερό τρόπο; Ο νους του ανθρώπου δεν μπορεί να προχωρέσει.

— Δεν απαντάς; έκαμε ο Ζορμπάς με αγωνία.

Δοκίμασα να δώσω στο σύντροφό μου να καταλάβει τι είναι ο ιερός τρόμος:

— Είμαστε σκουληκάκια μικρά μικρά, Ζορμπά, αποκρίθηκα, απάνω σ' ένα φυλλαράκι γιγάντιου δέντρου. Το φυλλαράκι αυτό είναι η Γη μας· τ' άλλα φύλλα είναι τ' αστέρια που βλέπεις να κουνιούνται μέσα στη νύχτα. Σουρνόμαστε απάνω στο φυλλαράκι μας, και το ψαχουλεύουμε με λαχτάρα· τ' οσμιζόμαστε, μυρίζει, βρωμάει· το γευόμαστε, τρώγεται· το χτυπούμε, αντηχάει και φωνάζει σαν πράμα ζωντανό.

Μερικοί άνθρωποι, οι πιο ατρόμητοι, φτάνουν ως την άκρα του φύλλου· από την άκρα αυτή σκύβουμε, με τα μάτια ανοιχτά, τα αυτιά ανοιχτά, κάτω στο χάος. Ανατριχιάζουμε. Μαντεύουμε κάτω μας το φοβερό γκρεμό, ακούμε ανάρια ανάρια το θρο που κάνουν τ' άλλα φύλλα του γιγάντιου δέντρου, νιώθουμε το χυμό ν' ανεβαίνει από τις ρίζες του δέντρου και να φουσκώνει την καρδιά μας. Κι έτσι σκυμμένοι στην άβυσσο, νογούμε σύγκορμα, σύψυχα, να μας κυριεύει τρόμος. Από τη στιγμή εκείνη αρχίζει...

Σταμάτησα. Ήθελα να πω: «Από τη στιγμή εκείνη αρχίζει η Ποίηση», μα ο Ζορμπάς δε θα καταλάβαινε και σώπασα.

— Τι αρχίζει; ρώτησε ο Ζορμπάς με λαχτάρα. Γιατί σταμάτησες;

— ... αρχίζει ο μεγάλος κίντυνος, Ζορμπά, είπα. Άλλοι ζαλίζονται και παραμιλούν, άλλοι φοβούνται και μοχτούν να βρουν μιαν απάντηση, που να τους στυλώνει την καρδιά και λένε: «Θεός»· άλλοι κοιτάζουν από την άκρα του φύλλου το γκρεμό ήσυχα, παλικαρίσια και λένε: «Μου αρέσει».

Ο Ζορμπάς συλλογίστηκε κάμποση ώρα· βασανίζονταν να καταλάβει.

— Εγώ, είτε τέλος, κοιτάζω κάθε στιγμή το θάνατο· τον κοιτάζω και δε φοβούμαι· όμως και ποτέ, ποτέ δε λέω: Μου αρέσει. Όχι, δε μου αρέσει καθόλου! Δεν είμαι λεύτερος; Δεν υπογράφω!

[...]

Ερώτηση:

A1. α) Να εξηγήσετε την κοσμοθεωρία του αφηγητή και να περιγράψετε την εικόνα με την οποία την παρουσιάζει στον Ζορμπά. (μον. 15)

Κοσμοθεωρία

2Χ2,5 μ.=5 μ.

- Η μηδαμινότητα των ανθρώπων σε σχέση με το αχανές σύμπαν δεν τους επιτρέπει να αντιληφθούν πλήρως την αλήθεια της ζωής. Οι άνθρωποι όταν συνειδητοποιούν τη μηδαμινότητα που τους διακρίνει σε σχέση με το άπειρο σύμπαν, αισθάνονται αβοήθητοι και παντελώς ανίσχυροι. Τρομάζουν.
- Η αίσθηση αυτή τους ωθεί είτε να αναζητήσουν παρηγοριά και ενίσχυση σε μια ισχυρότερη δύναμη, στο θεό, είτε να αποδεχτούν την κατάσταση στην οποία βρίσκονται και να πουν «Μου αρέσει».

Εικόνα

5Χ2 μ.=10 μ.

Αναφορά σε πέντε (5) σημεία για να θεωρείται ολοκληρωμένη η περιγραφή:

- Οι άνθρωποι είναι σαν μικρά σκουλήκια στο φύλλο ενός τεράστιου δέντρου.
- Το δέντρο είναι το σύμπαν, το φύλλο η γη και τα άλλα φύλλα τα αστέρια.
- Μυρίζουν το φύλλο, το γεύονται, το κτυπούν κι' αυτό αντιδρά.
- Οι ατρόμητοι φτάνουν ως την άκρη του φύλλου και τολμούν να κοιτάξουν κάτω το χάος.
- Νιώθουν το θρόισμα των φύλλων, τον χυμό να ανεβαίνει από τις ρίζες των δέντρων και ανατριχιάζουν.
- Τότε τους κυριεύει ο τρόμος.
- Άλλοι ζαλίζονται, παραμιλούν, ψάχνουν απαντήσεις και λένε: Θεός.
- Και άλλοι κοιτάζουν τον γκρεμό ήσυχα, παλικαρίσια και λένε: Μου αρέσει.

A1. β) Ο αφηγητής πιστεύει ότι ο Ζορμπάς δεν θα καταλάβαινε τι σημαίνει η φράση «από τη στιγμή εκείνη αρχίζει η Ποίηση». Να αναλύσετε το νόημα αυτής της φράσης και να εξηγήσετε γιατί ο Ζορμπάς δεν θα μπορούσε να το κατανοήσει. **(μον. 10)**

Από τη στιγμή εκείνη αρχίζει η Ποίηση

4 μ.

Τη στιγμή που ο άνθρωπος έρχεται αντιμέτωπος με τον φόβο, που η σκέψη του αδυνατεί να δώσει απαντήσεις, δεν έχει παρά να καταφύγει στην ποιητική έκφραση, στη δημιουργική δύναμη του ποιητικού λόγου, ώστε να αντιμετωπίσει κατά κάποιο τρόπο τα έντονα συναισθήματα που τον κατακλύζουν. Έχει ανάγκη να υπερβεί τα ανθρώπινα, να εξυψωθεί, να δημιουργήσει κάτι υψηλό.

Γιατί δεν θα μπορούσε να το καταλάβει ο Ζορμπάς

Πλήρης απάντηση: 3 σημεία από τα ακόλουθα

3Χ2 μ.=6 μ.

- Ο Ζορμπάς είναι ένας άνθρωπος αμόρφωτος, λαϊκός.
- Δεν ξέρει από ποίηση.
- Δεν φιλοσοφεί το μυστήριο της ζωής.
- Ζει τη ζωή του χωρίς να φοβάται.
- Αλλά και πάλι δεν αποδέχεται τον θάνατο.
- Ψάχνεται, θέλει απαντήσεις.
- Η ποιητική έκφραση δεν θα σήμαινε κάτι γι' αυτόν.
- Ζει τη ζωή όπως ο ίδιος την αντιλαμβάνεται με τον δικό του τρόπο.

Γρηγόριος Ξενόπουλος, *Στέλλα Βιολάντη* (απόσπασμα)

[...]

— Να, ότι τον εαυτό μου τον κάνω ό,τι θέλω... Μπορώ να κόψω τώρα το χέρι μου και να το πετάξω από το παράθυρο; Ε, ορίζω τον εαυτό μου. Ο πατέρας μου τίποτα δεν μπορεί να κάμει· πως θα με δείρει; πως θα με κλείσει; πως θα με σκοτώσει; Τι με τούτο; Πάλι εγώ κάνω ό,τι θέλω —τον εαυτό μου— και σα δε θέλω εγώ, άλλον άνθρωπο δεν παίρνω. Όχι· ποτέ δε θα με δώσει σε όποιον θέλει εκείνος. Σας το λέω για να το ξέρετε μια για πάντα, γιατί δεν θα το ξαναπώ: Ή το Χρηστάκη ή κανέναν. Εγώ είμαι η Στέλλα του Βιολάντη!

Κι εκτύπησε το στήθος της το πλατύ με δύναμη, κι από τα μάτια της τα αδάκρυτα ετοξεύθη άγρια αστραπή. Ω, ήταν ωραία τη στιγμή εκείνη! Το πάθος της εχρωμάτισε, της εξωογόνησε το κατάλευκο πρόσωπο· τα πέταλα του κρίνου επήραν ένα ρόδινο χρώμα αδύνατο· ίχνος κακοπάθειας δεν εφάνετο πλέον, και για μια στιγμή, η κόρη έλαμψε με την πρώτη της ομορφιά την υπερήφανη, με την πρώτη υγεία και ζωή.

Η Βιολάνταινα αναγκάστηκε να χαμηλώσει το κεφάλι. Έβλεπε έξαφνα εμπρός της μια δύναμη νέα, που δεν την ήξερε, που δεν την εφαντάζετο ως τώρα. Αλήθεια, αυτή ήταν η Στέλλα του Βιολάντη, η κόρη του πατέρα της.

— Εκατάλαβα, επιθύρισε με λύπη· μα δε συλλογίζεσαι, δυστυχημένη, τι θα πάθεις, αν ακούσει τέτοιο πράγμα ο πατέρας σου;

— Δεν τον φοβάμαι! εφώναξε η Στέλλα· και τι θα μου κάμει; Θα με σκοτώσει... είναι άλλο; Ε, δε με μέλει, σου είπα. Εγώ δε γυρεύω να ζήσω, παρά να ζήσω ευτυχημένη. Αν δεν μπορώ, καλύτερα να με σκοτώσει... Καλύτερα να πεθάνω... Στάσου να σου πω· αν δεν έγγραφα εκείνο το γράμμα, δε θα μ' έγνοιαζε· μα τώρα που το έγγραφα, θα κάμω ό,τι μπορώ για να σώσω την υπόληψή μου. Θα μου τη σώσει ο γάμος; Θα μου τη σώσει ο θάνατος; Μου είναι αδιάφορο. Είδες αν άνοιξα το στόμα μου να παραπονεθώ ποτέ για τα βασανιστήρια που μου κάνετε τόσον καιρό;...

— Καλέ τίνος τα λες αυτά τα παραμύθια; είπε η Βιολάνταινα με μορφασμό ανυπομονησίας. Και τι πως έγγραψες ένα γράμμα, που στο κάτω κάτω το πήραμε πίσω;... Εγώ να σου πω τι είναι: είναι... που αγαπάς το Χρηστάκη.

[...]

Ερώτηση:

A2. α) Να σκιαγραφήσετε τον χαρακτήρα της Στέλλας Βιολάντη παραθέτοντας **τρεις (3)**

χαρακτηρισμούς γι' αυτήν. Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας με αναφορές στο κείμενο.

(μον. 15)

<p>Χαρακτηρισμοί Πλήρης απάντηση: 3 επίθετα από τα ακόλουθα υπογραμμισμένα, μαζί με την επεξήγησή τους 3Χ3 μ.=9 μ.</p>	<p>Τεκμηρίωση Πλήρης απάντηση: 3 σημεία, ένα για κάθε διαφορετικό χαρακτηρισμό 3Χ2 μ.=6 μ.</p>
<ul style="list-style-type: none"> • <u>Δυναμική, τολμηρή, ανεξάρτητη:</u> Κάνει αυτό που θέλει χωρίς να υπολογίζει τον κίνδυνο, χωρίς να φοβάται τις συνέπειες. • <u>Ασυμβίβαστη, σταθερή στις επιθυμίες της, αποφασισμένη, επίμονη, συνειδητοποιημένη:</u> Έχει κάνει τις επιλογές της και δεν συμβιβάζεται σε κάτι λιγότερο. Θέλει να ζει με τον άντρα που αγαπά, θέλει να ζει ευτυχισμένη. • <u>Περήφανη:</u> Για τον εαυτό της, τις επιλογές της, δεν παραπονιέται για όσα της κάνουν. 	<ul style="list-style-type: none"> • «Ο πατέρας μου τίποτα δεν μπορεί να κάμει· πως θα με δείρει; πως θα με κλείσει; πως θα με σκοτώσει; Τι με τούτο;» • «Κι εκτύπησε το στήθος της το πλατύ με δύναμη, κι από τα μάτια της τα αδάκρυτα ετοξεύθη άγρια αστραπή.» • «Δεν τον φοβάμαι! εφώναξε η Στέλλα· και τι θα μου κάμει; Θα με σκοτώσει... είναι άλλο; Ε, δε με μέλει, σου είπα.» • «Ή το Χρηστάκη ή κανέναν.» • «Εγώ δε γυρεύω να ζήσω, παρά να ζήσω ευτυχισμένη. Αν δεν μπορώ, καλύτερα να με σκοτώσει...» • «Εγώ είμαι η Στέλλα του Βιολάντη!» • «Είδες αν άνοιξα το στόμα μου να παραπονεθώ ποτέ για τα βασανιστήρια που μου κάνετε τόσον καιρό;...»

A2. β) Να εντοπίσετε **δύο (2)** αντιλήψεις της Στέλλας Βιολάντη για την κοινωνική θέση της γυναίκας και να εξηγήσετε με ποιες αντιλήψεις των γονέων της βρίσκονται σε σύγκρουση.

(μον. 10)

<p>Οι αντιλήψεις της Στέλλας Πλήρης απάντηση: 2 από τις 3 αντιλήψεις 2Χ2,5 μ.=5 μ.</p>	<p>Αντιλήψεις των γονέων της Στέλλας Πλήρης απάντηση: 2 από τις 3 αντιλήψεις 2Χ2,5 μ.=5 μ.</p>
<ul style="list-style-type: none"> • Θεωρεί ότι η γυναίκα έχει δικαίωμα να ορίζει μόνη της τη ζωή της σε αντίθεση 	<ul style="list-style-type: none"> • Οι γονείς θεωρούν ότι ο πατέρας έχει απόλυτη εξουσία σε ό,τι αφορά τη ζωή

<p>με το τι πιστεύει η μητέρα της και ο πατέρας της, θεωρούν ότι τα παιδιά τους τους ανήκουν.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Πιστεύει ότι η ζωή μιας γυναίκας δεν ανήκει στον πατέρα της και γι' αυτό και ο πατέρας της δεν μπορεί να της αλλάξει άποψη για τις επιλογές της. Παρόλο που η μητέρα της την προειδοποιεί για τις συνέπειες της ανυπακοής της. • Υποστηρίζει ότι η γυναίκα μπορεί να παντρευτεί όποιον θέλει και όχι αυτόν που ο πατέρας της θα επιλέξει γι' αυτήν. Η μητέρα της θεωρεί ότι δεν μπορεί να παρακούσει τον πατέρα της. 	<p>της κόρης του. Σε περίπτωση διαφωνίας και σύγκρουσης, ο πατέρας, σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, μπορεί να δείρει, να φυλακίσει ή και να σκοτώσει το παιδί του.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Η ανυπακοή της κόρης πρέπει να έχει επιπτώσεις. Ο πατέρας συγκρούεται με την Στέλλα και είναι κακοποιητικός απέναντί της. Η μητέρα της δεν την υπερασπίζεται αφού ταυτίζεται απόλυτα με τις απόψεις του πατέρα. • Οι γονείς της θεωρούν ότι αυτοί θα επιλέξουν ποιον θα παντρευτεί η κόρη τους και το θεωρούν αδιανόητο να μην τους υπακούει. Τα παιδιά πρέπει να δέχονται τις υποδείξεις των γονέων τους.
---	--

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΜΕ ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

(50 ΜΟΝΑΔΕΣ)

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Σαρλ Μπωντλαίρ, «Άλμπατρος»

Συχνά για να περάσουν την ώρα οι ναυτικοί άλμπατρος πιάνουνε, πουλιά μεγάλα της θαλάσσης, που ακολουθούνε σύντροφοι, το πλοίο, νωχελικοί καθώς γλιστράει στου ωκεανού τις αχανείς εκτάσεις.

Και μόλις στο κατάστρωμα του караβιού βρεθούν αυτοί οι ρηγάδες τ' ουρανού, αδέξιοι, ντροπιασμένοι, τ' αποσταμένα τους φτερά στα πλάγια παρατούν να σέρνονται σαν τα κουπιά που η βάρκα τα πηγαίνει.

Πώς κείτεται έτσι ο φτερωτός ταξιδευτής δειλός!
Τ' ωραίο πουλί τι κωμικό κι αδέξιο που απομένει!
Ένας τους με την πίπα του το ράμφος του χτυπά
κι άλλος, χλωαίνοντας, το πώς πετούσε παρασταίνει.

Ίδιος με τούτο ο Ποιητής τ' αγέρωχο πουλί

που ζει στη μπόρα κι αφηφά το βέλος του θανάτου,
σαν έρθει εξόριστος στη γη και στην οχλοβοή
μέσ' στα γιγάντια του φτερά χάνει τα βήματά του.

μτφρ. Αλέξανδρος Μπάρας

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ναπολέον Λαπαθιώτης, «Ποιητής»

Πόσο βαθύ κι ασήμαντο, συνάμα,
της Ζωής σου και της Τέχνης σου το δράμα,

σ' ένα παιχνίδι μάταιο και γελοίο,
του Νου σου να σκορπάς το μεγαλείο!

Μέρα - νύχτα να παίζεις με τις λέξεις,
πώς, πρέπει, μεταξύ των, να τις πλέξεις,

και πώς, μαζί, να σμίξεις κάποιους ήχους,
ώστε να κλείσεις τ' Όνειρο σε στίχους!

Πόσος κόπος και πόνος κι αγωνία
να πλάσεις απ' τη θλίψη σου αρμονία,

— και να την πλάσεις μ' όλους σου τους τρόπους,
για να την ξαναδώσεις στους ανθρώπους!

Μήτε κι αληθινά που ξέρω πράμα
πιο θλιβερό, απ' του Πόνου σου το δράμα,

του Πόνου αυτού, που στέργει, για κλουβί του,
το χώρο ενός ανθρώπινου αλφαβήτου!

...Κι αφού, σαν τα μικρά παιδάκια, παίζεις,
τόσον καιρό, με ρίμες και με λέξεις,

κι όλες σου τις ελπίδες αφανίσεις,
χαμένος, όλος, μες στις αναμνήσεις,

μόλις φανούν οι πρώτες μαύρες τύψεις,
κι έρθ' η στιγμή να σκύψεις, να μη σκύψεις,

μα παίρνοντας, μαζί, το θησαυρό σου,
το Γολγοθά σου ανέβα, και σταυρώσου!...

Ναπολέον Λαπαθιώτης, *Ποιήματα*,
Θεσσαλονίκη, εκδόσεις Ζήτρος, 1997, σσ. 272-273.

Ερώτηση:

B1. α) Να εξηγήσετε πώς περιγράφονται: i. η μορφή και ii. η ζωή του ποιητή σε κάθε ένα από τα δύο ποιήματα. (μον. 30)

Η μορφή του ποιητή 12 μ.	
<p>Πλήρης απάντηση: 2 σημεία X 3 μ.</p> <p><u>Σαρλ Μπωντλαίρ, «Άλμπατρος»:</u></p> <ul style="list-style-type: none">• Ο ποιητής παρομοιάζεται με τα πουλιά Άλμπατρος που πετούν αγέρωχα ψηλά στον ουρανό και ακολουθούν νωχελικά τα πλοία στον ωκεανό.• Παρόλο που ζουν στην μπόρα και αψηφούν τον θάνατο, μόλις κατέβουν στη γη μοιάζουν εξόριστα, χάνουν τα βήματά τους. Πιάνονται στις παγίδες των ναυτικών και χάνουν όλη την ομορφιά και τη δύναμή τους.	<p>Πλήρης απάντηση: 2 σημεία X 3 μ.</p> <p><u>Ναπολέον Λαπαθιώτης, «Ποιητής»:</u></p> <ul style="list-style-type: none">• Ποιητής είναι ο άνθρωπος εκείνος που παίζει με τις λέξεις, τους ήχους και τις ρίμες.• Είναι ο πνευματικός άνθρωπος που παράγει έργο και το προσφέρει στους ανθρώπους.
Η ζωή του ποιητή 18 μ.	
<p>Πλήρης απάντηση: 2 σημεία X 4,5 μ.</p> <p><u>Σαρλ Μπωντλαίρ, «Άλμπατρος»:</u></p> <ul style="list-style-type: none">• Ζει μοναχική ζωή, μακριά από τους άλλους ανθρώπους όπως τα άλμπατρος που πετούν ψηλά στον ουρανό.• «Ζει στην μπόρα και αψηφά το βέλος του θανάτου.» Έχει μια δική του θεώρηση της πραγματικότητας και δεν συμβιβάζεται.• Κοντά στους άλλους ανθρώπους νιώθει μη αποδεκτός, σαν «εξόριστος», είναι κάποιος που έρχεται από κάπου αλλού. Δεν ανήκει στη γη. Ανήκει σε μια άλλη σφαίρα όπως τα άλμπατρος που πετούν ψηλά	<p>Πλήρης απάντηση: 2 σημεία X 4,5 μ.</p> <p><u>Ναπολέον Λαπαθιώτης, «Ποιητής»:</u></p> <ul style="list-style-type: none">• Ο αγώνας του δεν έχει να κάνει με τους γύρω του αλλά με τον ίδιο τον εαυτό του. Δεν υπάρχει ο υπόλοιπος κόσμος. Είναι αφιερωμένος σε ένα «παιχνίδι μάταιο και γελοίο».• Ζει ένα δράμα γιατί μέρα και νύχτα παίζει με τις λέξεις. Παλεύει με τους ήχους, τις λέξεις και τις ρίμες. Είναι «χαμένος» στη διαδικασία της ποιητικής δημιουργίας και στις αναμνήσεις του.• Το έργο του είναι επίπονο και πολλές φορές τον οδηγεί στην απογοήτευση. Χάνει τις ελπίδες του και βυθίζεται στις μαύρες τύψεις. Χάνεται μέσα στις

<p>στον ουρανό. Η κοινωνία τον φθείρει, πολλές φορές γίνεται σκληρή απέναντί του, τον αποθαρρύνει, τον περιθωριοποιεί, του σπάει τα φτερά του, τον οδηγεί στον θάνατο.</p>	<p>αναμνήσεις του.</p>
--	------------------------

B1. β) Να αναπτύξετε πώς παρουσιάζεται στα δύο ποιήματα ο ρόλος του ποιητή στην κοινωνία. **(μον. 20)**

Ο ρόλος του ποιητή στην κοινωνία 20 μ.	
<p>Πλήρης απάντηση: 2 σημεία X 5 μ. με επαρκή επεξήγηση/ανάλυση</p> <p><u>Σαρλ Μπωντλαίρ, «Άλμπατρος»:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Ο ποιητής δεν είναι γήινος. Είναι για να πετά ψηλά. • Να τον θαυμάζουν οι άνθρωποι για την ικανότητά του και την πνευματική ομορφιά του. • Είναι ένα επίπεδο πιο πάνω από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Έχει μια άλλη θεώρηση του κόσμου και πρέπει να παραμείνει σε αυτήν παρόλο που δεν αντιλαμβάνονται όλοι την αξία του και την ιδιαιτερότητά του. • Είναι στη φύση του να ζει μπόρες και να αψηφά τον θάνατο. • Αψηφώντας τον θάνατο μπορεί να συνεχίσει να γράφει. 	<p>Πλήρης απάντηση: 2 σημεία X 5 μ. με επαρκή επεξήγηση/ανάλυση</p> <p><u>Ναπολέων Λαπαθιώτης, «Ποιητής»:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Ο ρόλος του ποιητή είναι να σκορπά το μεγαλείο του Νου του στον υπόλοιπο κόσμο. • Να κλείσει το όνειρο σε στίχους, να πλάσει αρμονία και να την ξαναδώσει στους ανθρώπους. • Σκοπός του είναι να μοιράζεται το έργο του, τον θησαυρό του με τους ανθρώπους. • Ακόμα και αν νιώσει απογοήτευση, ακόμα κι αν χάσει τις ελπίδες του, να μην τα παρατήσει. • Να είναι πιστός σε αυτό στο οποίο τάχθηκε, όσο επίπονο κι αν είναι. Να συνεχίσει να γράφει. Να κουβαλήσει τον σταυρό του και να ανέβει τον Γολγοθά του όπως ο Χριστός.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΗΓΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΗΣ